

SLAVKOVSKÉ NOVINY

pro město Slavkov a okolí.

3. května 1945.

1.50 Kč

Číslo 6.

Slib věrnosti republice československé.

Z rozkazu vlády republiky čs. svolal Národ. výbor ve středu 2. května t. r. přednosta veřejných úřadů našeho města, aby složili — resp. obnovili — slib věrnosti republice československé.

Přítomni byli:

- za okresní soud — Dr. Jaroslav Rouček,
- za městský úřad — Jan Polcar,
- za farní úřad ř. k. — P. Jan Meixner,
- za farní úřad čsl. — Jan Čech,
- za radu starších církve čsl. — Ferdinand Maláč,
- za poštovní úřad — Alois Facek,
- za berní úřad — Novák,
- za národní bezpečnost — Ladislav Bejček,
- za národní stráž — Jaroslav Krahula,
- za důchodkovou kontrolu — Jaroslav Onnický,
- za katastr. a měřický úřad — Ing. Čapka a Ing. Hrabovský.
- za staniční úřad — Antonín Kunovský,
- za Slavkovskou spořitelnu — Josef Holub,
- za okresní záložnu — Eduard Filip,
- za nemocenskou pokladnu — Josef Kašpárek,
- za notářství — Dr. Stanislav Bílek,
- za městské lékaře — Dr. Artur Gabriel,
- za měšťanskou školu chlapeckou — Josef Hanák,
- za měšťanskou školu dívčí — Marie Pantová,
- za obecnou školu chlapeckou — Jan Kocman,
- za obecnou školu dívčí — Rudolf Florián,
- za školu pro ženská povolání — pí Špačková,
- za hospodářskou školu — Karel Cáblik.

Ujal se slova předseda Nár. výboru a přečetl text přísahy úředníků dle stanov republiky:

„Přisahám a slibuji na svou čest a svědomí, že Československé republice budu vždy věren a její vlády poslušen, že budu veškeré státní zákony zachovávat, všechny své úřední povinnosti dle platných zákonů a nařízení vykonávat pilně, svědomitě a

nestranně, úředního tajemství neprozradím a ve všech svých jednání jen prospěchu státu a zájmu služby budu dbáti.“

Potom všichni přítomní podáním ruky předsedovi Národ. výboru slíbili věrnost a oddanost presidentovi Dr. Ed. Benešovi a naší drahé republice čs.

Předseda Národ. výboru zakončil schůzi slovy: Obnovili jsme slib, že budeme věrni ve službách národa a státu. Doufám, že tomu slibu všichni dostojíte. Děkuji Vám!

Proslov z oslavy svátku svobody

pronесl Josef Brauner.

Když 28. října 1918 Československá republika, svobodná a volná jako pohádkový pták vzlétla z trosk rozbité Austrie, tehdy věřili jsme všichni, že na věčné časy splnila se Komenského věštba, pronesená před 300 lety: Věřím i já Bohu, že po přejití vichřic hněvu vlada věcí tvých zase k tobě se navrátí — lide český. A plných 20 let, vyplněných prací pro lepší bytí nás a našich potomků prožil náš československý lid za moudrého a obezřetného vedení presidenta Osvooboditele T. G. Masaryka a jeho důstojného nástupce, nynějšího druhého presidenta Dr. Edvarda Beneše v pilné a činorodé práci.

Československá republika, tento zeměpisný střed Evropy, byla na nejlepší cestě stát se jejím srdcem: Srdcem, které bilo činorodou prací, které dýchalo láskou ke všem národům světa, které v přátelství i v míru chtělo žít i s tím úhlavním nepřítelem Slovanstva — Německem.

Ale již od roku 1933 bylo vedoucím politikům republiky zřejmo, že jejich poctivá a upřímně myšlená snaha bude marna.

30. ledna 1933 uchvátil totiž vládní moc v Německu Adolf Hitler, který ubil nejdříve všechno to, co dýchalo demokraticky, udusil vše, co cítilo lidsky. A pak tou brutální rukou svou, potřísněnou krví desetitisíců rodných bratří a co nej-smutnější je, rukou, potřísněnou krví svých nejbližších přátel, svých spolupracovníků z dob založení nacionálně-socialistické strany německé, jako cár nepotřebného starého papíru roztrhal smlouvu versailskou, kterou ti popřevratoví demokratičtí vládcí němečtí byli se zavázali, že odčiní všechny křivdy, které císař Vilém rozpoutáním světového požáru v roce 1914 lidstvu Evropy byl způsobil. A když tento v dějinách novodobé diplomacie neobvyklý čin nenašel odezvy u vojensky nepřipravených západních velmocí — otevřela se huba germánského molocha, aby jedovatou slinou poplivala, žhavým popelem spálených vesnic a měst zasypala celý kulturní svět. A čin následoval po činu. Následovalo obsazení Porýní, připojení Rakouska a diktát mnichovský. Československá republika, toto dítě, životní práce Masarykova, orvána, okleštěna, zbavena přírodních hranic a opevnění, které si byl československý lid na vrcholcích pomezích horských velikánů proti německému „Drank nach Osten“ za velikých finančních obětí byl vybudoval. Státisíce československého lidu křtěno na Němce. A tomu zbytku znetvořenému, obrany neschopnému zaručil tento německý vůdce samostatnost.

Ale jak splnil své státnické slovo, ukázal nám 15. březen 1939 — zákeřně přepadení a násilně obsazení druhé republiky, kterému den před tím předcházela zrada slovenského kněze Dr. J. Tiso — zřízení života neschopného samostatného slovenského státu.

Občané!

Je-li doba utrpení a starostí v dějinách národů pokládat za něco lepšího než doba jejich štěstí, dobyt si náš národ v tomto směru smutné přednosti. Dějiny našeho národa propleteny jsou trnovou korunou strádání a bídy. Ale mezi všemi těmi kapitolami, v níž krví a slzami předků našich psáno jest o jejich utrpení a bídě — nejsmutnější bude kapitola, v níž budoucí historikové ličiti budou dějiny 6 leté nadvlády hnědých Braniborů na Moravě a v Čechách. Myslím, že události těchto 6 let máte všichni v neblahé paměti.

Československé politické strany a spolky rozpuštěny, předáci političtí, především československé strany komunistické pozatýkáni, odvečeni do koncentračních táborů nebo popraveni.

Česká škola stala se nástrojem germanisace, sběrnou starých hader, kostí a nepotřebného papíru. Český dělník pod trestem smrti nucen pracovat pro německou vojenskou mašinerii, nucen vyrábět zbraně proti své osvoboditelce, „rudé armádě“, proti svým rodným bratrům, bojujícím v oddílech generála Svobody.

Vybit a vyhladit národ český, ten národ, který již v 15. století za Husa a Žižky byl na nejlepší cestě vytvořit v srdci Evropy demokratickou lidovou republiku, to bylo heslem nacistů.

Ale národ nezahynul. A měl v řadách svých muže, kteří, opustivše rodiny, majetek, odešli do ciziny, aby zahájili práce pro naše osvobození. Je to náš prezident dr. Edvard Beneš, který s dr. Šrámkem a celou řadou politiků odešel do Londýna, je to dále náš krajan Klement Gotwald, který s universitním profesorem, učencem světového jména, bělovlasým dr. Zdeňkem Nejedlým a celou řadou politiků československé strany komunistické odešel do Moskvy, aby pod záštitou velkého Stalina připravili naše osvobození slavnou rudou armádou.

A že jejich společná práce se zdařila, o tom svědčí to, že my občané našeho starobylého města poprvé po 61i letech sešli jsme se u lípy svobody na místě, kde kdysi stával pomník pres. Osvoboditele, abychom oslavili „První květen 1945“, den který pro nás zůstane nejen svátkem práce, ale i dnem osvobození našeho města, o tom svědčí skutečnost, že čs. vlajka vlaje a státi bude u nás zase svobodně a volně.

A tu je naší svatou povinností vzpomenouti všech těch, kteří za naši druhou svobodu bojovali a umírali.

Jsou to především ti neznámí nám bojovníci slavné rudé armády, jejichž mrtvá těla rozseta jsou po těch nekonečných pláních ruských a krásných krajích slovenských, jsou to ale také všichni naši občané, kteří umírali nebo trpěli na domácí frontě v Kounicových kolejích nebo strašných koncentračních táborech německých.

Oni byli těmi blanickými rytíři, kteří nám dnešní den připravili a jim všem ať platí dnes naše vzpomínky.

Ale dnes při první svobodné oslavě svátku práce jest nezbytné, abychom si uvědomili, že všichni musíme se změnit v duchu a v pravdě, že všichni všemi silami musíme pracovat k tomu, aby naše nová republika po konečném svém osvobození byla skutečně demokratickou, lidovou, sociálně spravedlivou, aby v ní nebylo chudých a bohatých.

Dnes, kdy kolo osudu řízené pevnou rukou maršála Stalina otáčí se zase nezadržitelně vzhůru, dnes kdy blíží se konečně den, kdy z celé naší republiky spadne konečně hanba národního utrpení a politického ponížení, zvedněme hlavy vzhůru, vraťme se k práci životodárné, práci pro dobro nás všech, pro podporu slavné rudé armády. Pamatujme, že jen tam svět se hne, kam se síla napne.

Ať žije slavná rudá armáda, naše osvoboditelka, ať žije její veliký velitel — maršál Stalin.

Ať žije nová, demokratická, sociálně spravedlivá republika československá, ať žije její prezident dr. Eduard Beneš.

Ať nevymizí nikdy z naší paměti 1. květen 1945, svátek práce a osvobození našeho slavného města.

Místní zprávy.

Zítřejším dnem — od 3. května t. r. úřaduje Národní výbor v budově bývalého pracovního úřadu.

Radiové přístroje, pokud nebyly odevzdány, odevzdejte ještě dnes dne 3. května t. r. v budově okresního soudu.

Důležité upozornění. V polích okolo Slavkova je ještě mnoho nevybuchnutých nábojů všeho druhu: granátů, mín a p. Bohužel, stalo se již několik politováníhodných neštěstí. Vyzýváme rodiče, aby poučili své děti, aby se nedotýkaly podezřelých předmětů a nábojů, nebo dokonce, aby si s nimi pohrávali. Každý takový nález hlase okamžitě místnímu Národ. výboru, aby náboje mohly být pomocí odborníků zneškodněny!

Zahraniční zprávy.

Moskva 2. 5. 1945. **V prvním denním rozkaze** maršála Stalina oznámeno, že zničena obklíčená skupina německých vojsk, obklíčena jihovýchodně od Berlína a od 24. dubna do 2. května zajato tam 120.000 mužů.

V denním rozkaze 2hému Ukrajinskému frontu oznámil maršál Stalin dobytí Roztok a Warnemünde.

V třetím rozkaze maršála Stalina oznámeno, že vojska maršála Žukova dobyla ve 3 hodiny odpoledne **Berlín**. Mezi zajatými je velitel berlínské skupiny generál Weindling se svým štábem a dalších 6 generálů.

Dle dřívější zprávy Himmlera Hitler trpěl krvácením do mozku. Fritz, zástupce Göbelsa, který byl zajat ruskými vojsky, sdělil, že Hitler a Göbels spáchali sebevraždu. Tedy v žádném případě nepadl jako hrdina v bojích, jak tvrdil Dönitz. Německo se nerozpadlo proto, že zemřel Hitler, ale Hitler zemřel, že padla jeho Říše.

Britská vojska dobyla Lübeck.

Dánsko a Šlesvik-Holštýn odříznuty. V Dánsku vládne úplný zmatek a některé německé oddíly se vzdávají místním starostům.

Runstedt zajat 7. americkou armádou. — Dále zajat maršál von Sperle, který řídil nálety na Londýn.

V severní Itálii a v jižním Rakousku večer ve 12 hodin kapitulovala maršálu Alexandrovi největší dosud armádní skupina v dějinách války, skoro jeden milion mužů.

Americká vojska vstoupila do Innsbrucku. Terst padl do rukou Jugoslávců.

Dönitz propustil Ribentropa a pracuje s Himmlerem v posledním, avšak marném zoufalém pokusu vnést rozkol mezi spojence. Spojence nic už nerozdvoji.